

jeg lige saa godt fortælle hele Sandheden. Han er rasende — aldeles vanvittig forelsket i dig.“

„Aa — Vrøvl!“ sagde Jytte og vendte sig mod Vinduet med blussende Kinder.

„Jeg veed det bedre, lille Kusine! For han har selv betroet mig det. Han maa i det hele bestandig tale om dig.“

„Aa — maa jeg være fri!“ sagde Jytte og rejste sig.

Hun hørte i det samme sin Mor komme hjem, og af Frygt for at træffe hende netop nu gik hun ind til sig selv.

Inde i sit Værelse satte hun sig hen i sin Lænestol og lagde Haanden over Øjnene. Det var dog kun et Nu. Saa rettede hun sig op og kaldte sig selv barnagtig. Herregud, hun havde dog før været en Smule optaget af et kønt Mandfolkeansigt uden at dø af det! Men den Tanke harmede hende, at Karsten From kunde kaste sig hen til et Kvindemenneske som denne Fru Merck, der gjorde sig til af at have haft flere Elskere end Kejserinde Katharina den Anden. At han dog ikke kunde se, hvor uværdigt det var!

Hvad John havde fortalt om hans „vanvittige Forelskelse“, troede hun ikke en Døjt paa. Det var vist aldrig saa alvorligt med ham! —

Da hun en halv Time efter igen kom ind i Stuen, var Fættøren gaaet. Heller ikke Moderen var der. Hun gik lidt omkring med et Sjal over Skuldrene, fordi hun var kommen til at fryse. Hun ordnede sine Noder, trak en Skuffe ud og faldt i Tanker, fordi hun havde glemt, hvad det var, hun søgte, og satte sig tilsidst igen hen ved Vinduet og saae ned paa Gaden.

Det var begyndt at mørkne. Lygterne blev netop tændt. Ogsaa Sporvognene, der kurede gennem Gaden med søndagspyntede Folk, var oplyste. Hun kom til at tænke paa, at det var paa denne Tid af Dagen, Torben Dihmer i længst forsvundne Dage plejede at komme paa Besøg, og hun følte ham paa en egen betryggende Maade igen som nærværende.

Altid stod han først lidt derhenne ved Døren og saae sig omkring, som om han vilde forvise sig om, at intet var forandret siden sidst. „Den gamle Stue“, som han kaldte den paa Grund